

A Bábosok Titkos Élete ...

Prológus I.

A titok, főleg a Titok egy igen sötét és bonyolult oksági, filozófiai és bizalmas eseményi esetleg kronológiailag homályba veszendő fogalom rövidítése, amelynek ismerete felelősséggel jár, mely felelősség nem átruházható és ebből következően mindig nyomja valaki „vállát”, feltéve persze ha van neki olyan ami annak megfelel avagy funkcionálisan képes helyettesíteni azzal a folyamánnyal megáldva/megterhelve, hogy akárhol is viseli, megfelelő módon és a lehetséges tisztelettel valamint a szükséges információ kezeléssel köteles viselni avagy hordozni, melybe az is beleértendő, hogy a Titkot legfeljebb egyvalaki birtokolhatja (mivel amit már akárcsak ketten is ismernek az már nem Titok) és egyetemesen elismerve azt a tény, miszerint az az igazi Titok melyet senki sem ismer.

A fentiek maximális figyelembe vételével ennyit-és nem többet lehet elmondani a jelen írás meghatározó címsorában szereplő témában.

A nyájias olvasó bizvást töretlenül reménykedhet abban, hogy az idézett fenti definíció idővel okafogyottá válik vagy valamilyen ismeretlen erő által determinált erőteljes levegőmozgás vagy egyéb alkalmas tényező lerántja vagy lehullajtja a Titkot rejtő „leplet”.

Addig is bizakodjunk ...

Nos, hát az említett bizakodás mentén haladjunk tovább és annak ellenére, hogy az idézett „leplet” semmi nem „mozdította” meg, próbálkozzunk más megoldással azaz „bújjunk” be a lepel alá.

Volt egyszer ...

Volt egyszer egy nagy Semmi! Ez nyilván némi „ferdítés” hiszen már ismeretes, hogy a Zéró a nem létezés végső formája. Tehát a nagy Semmi nem lehet a Zéró! Akkor viszont lehetséges, hogy önmagában létezhet a nagy Semmi (mint térbeli és filozófiai elhatárolás) amelyhez – esetleg csak érintőlegesen – csatlakozik valami amely révén a kettőjük átlaga már messze nem zérus. És az a „valami” a minden Titkok nyitja és egyben a megoldás is.

Prológus II.

Az „Ősöreg” csak „pislogott” de lassan derengeni kezdett valami sötét balsejtelem ami átjárta és egy régen elfelejtett érzést – a félelmet – kezdte megtestesíteni. A sok milliárd Bábos habár az érzékelhető küllemük „szabványos/szabályos” volt egy teljesen idegenszerűségi képzetet adott. Megerősítendő, végre megérkezett a válasz a Tudás Tárból, amely semmilyen jó érzettel nem töltötte el. A válasz ugyanis az volt, hogy a jelenlévő Bábosok egyebekben beazonosíthatatlanok azaz idegenek. A Központi Tárban -amely egyebekben tárolta minden egyes Bábos személyes lenyomatát és a hozzá rendelhető minden korábbi, sok generációs emlékezetét, tudását és privát szféráját is – nem tudott a szóban forgó Bábosokkal kommunikálni mi által nem talált a Tárban semmilyen információt velük kapcsolatban. Röviden összefoglalva teljes mértékben – a megjelenésüktől és felépítésüktől függetlenül – teljes mértékben idegenek és beazonosíthatatlanok voltak. Így ismeretlen volt az is, hogy miként és miért voltak ott és fő -képpen az is hogy mi célból. Ráadásul a Gazda sem volt érzékelhető sehol. A kérdéses Bábosok pedig csak passzívan és kommunikáció mentesen voltak jelen. „Lógott a levegőben”, hogy várakoznak s várnak valamire amelyről az „Ősöregnek” - pedig a Tudás Tárban lévő minden létező lehetőségét igénybe vette – semmilyen elfogadható magyarázata nem volt. Körül volt véve sok milliárd – érzetre inaktív – Bábossal és először volt tanácstalan ...

Prológus III.

Egy humanoid kisfiú és kislány szaladt egy zöldelő mezőn egy gyönyörű lepke után és közben önfelédten visongtak és próbálták a lepkét megfogni. Nem akarták bántani csak megsimogatni. Ennivalónak nem lett volna jó és különben is még volt a barlangban az őstulokból amit a többiek pár napja ejtettek el. Hirtelen egy hatalmas szakadékhoz értek ... és repültek a lepke után ...

Az Ősöreg egyik első „munkája” volt a kisfiú és egyúttal igen rövid is. Most kissé zavartan ismerte fel a régi emléket és ugyanakkor nem is értette. Semmilyen szándéka nem volt ezt felidézni és nem is kérte a Központi Tárat erre. Ugyanakkor rájött, hogy teljesen egyedül van. Valami halványan rémlett, hogy „valami” hiányzik, de semmilyen emléke hiányát nem igazolta vissza a Központi Tár. Mindezek mellett valami azt sugallta, hogy valami nincs rendben a rövid távú kronológiai emlékezete állományával. De ezt az érzését semmi nem támasztotta alá...

Így a szokásos tevékenységei folytatása mellett döntött. De mégis ...

Prológus IV.

Az Ősöreg hirtelen egy magasabb rendű indentitás jelenlétét érezte meg. Az nem is maradt sokáig inkognitóban és kétséget sem hagyott felőle, hogy az Ősöreg nem tehet mást mint a meghallgatást és a tudomásul vételt. És ez a következőképpen történt.

- Tiszteletre méltó Ősöreg, kérlek figyelmesen hallgass végig és azok szerint cselekedj (mindez nem jelentett fizikális kommunikációt, hanem a Központi Tár egy eddig nem ismert teleinformaticai csatornáján történt). Az Elöljáró Tanács – a Program aktuális eseményei mentén – Téged Mesterré választott és egyúttal új tevékenység mátrixot rendelünk hozzád. A Káptalan Házban maradsz (legalábbis virtuálisan) de a számodra eddig ismeretlen részeiben. Az eddigi területeidhez (Labor,..., stb) továbbra is hozzáférsz és használhatod . Egyúttal további Bábos állományt bocsátunk rendelkezésedre, melyet az imént „láthatatlán” illetve érzékelhetél, de akkor még nem voltak hozzád rendelve. Ezentúl nem „találkozol” a Gazdával (egyébként is ritka esemény volt) és senkitől nem kaphatsz feladatot csak a Tanácstól melyet én továbbítok neked. Egyenlőre vonulj vissza a számodra immár elérhető Meditációs Térbe és ott a további tevékenységedhez szükséges minden szükséges ismerethez hozzájutsz. Mint már nyilván tudhatod ennek így kell lennie és másképpen nem lehetséges.

Az indentitás hirtelen eltűnt és immár mint Mester az un. Meditációs Térben találta magát ...

És elkezdődött a Kezdetek kezdete ...

A Kezdetek ...

„Először nem volt az un. 3D csak a magasabb szintek, melyeknek miben létét egyebekben csak „felülről-lefelé” lehet látni, belenézni, belenyúlni és beavatkozni. Tehát a Mester előtt először csak valamilyen sűrű sötét borongás jelent meg (ez a kommunikáció a Tudás Tár egyebekben nem elérhető halmazából érkezett és a Mester által egyébként elérhető személyes jellegű információs, emlékezeti, kommunikációs és kapcsolati bázisain keresztül kapcsolódtak össze. Minden Bábosnak volt ilyen bázisa de mindegyikhez tartozott egyúttal egy meghatározott korlátozás is. Gyakorlatilag az volt az Életterük, mely révén tevékenykedtek / egy nehezen megfogalmazható értelmezésben éltek utaztak, érzéltek, kommunikáltak és a Program szerint meghatározott feladatokat végezték el / és eleget tettek a Bábosok Társadalma előírásainak és elvárásainak) majd egy hosszú és vakító hatalmas erejű és intenzitású fénycsík szerű energia vektor jelent meg ugyan nem geometriai jellegű tárgyilagosságában, de fenségesen és visszavonhatatlanul. Megkezdődött a 3D születése ...

A Mester a 4D-ben létező énje a történésekből azt érzékelte, hogy az energia vektor egy leképzést hajtott végre és megszületett egy újszerű formátum, a 3D világ amely a 4D-hez viszonyítva csak egy virtuális metszet amelyben semmilyen élet nem képzelhető el, legalábbis a tudomány szerint.

Azután a történések meglepő fordulatot vettek és minden a feje tetejére állt. A 3D életre kelt ...

Nos úgy tűnik, hogy ez egy hosszabb „kísérlet sorozat” utolsó eseményének tekinthető. A „felsőbb” N. D világából indulhatott az eseménysorozat, melyben „túlnépesedés” következett be (szűkké vált a Hely) és rájöttek illetve tapasztalták is, hogy az alsóbb D-k felé lehet terjeszkedni, igaz csak egy „lépcsőt” lehet megtenni megoldhatatlan károsodás nélkül. A dimenziók „határvidékén” viszonylag zökkenőmentesen lehet oda-vissza „átkelni”. Ugyanakkor az alsóbb dimenziók – igaz képzetes módon – lényegesen nagyobb virtuális életteret tettek lehetővé. Azaz a magasabb dimenziók egyre „sűrűbbek” míg az alacsonyabb rendű dimenziók egyre „hígabbak”. Igaz, hogy csak a határmezsgyék egy meghatározott „sávjában” de ez tette lehetővé a dimenzióális „népvándorlást”, de alapvetően csak „felülről-lefelé” működött a határmezsgyék kivételével ahonnan „felé” is vissza lehetett menni. Ezzel párhuzamosan viszont 2 dimenzióbeli „közlekedés” tiltott volt (de lehetséges, hogy lehetetlen is). Minden esetre ez a folyamat ment most végre a 4 D-ben is, mely során egy képzetes „szeletet” képeztek és azt egyszerűen „kiterítették” a 4D határoló tér részének egy kiválasztott pontján és kísérlet képen nagy számú Bábost is átdimenzionáltak . A várakozásnak megfelelően a +D és életképes „közegnek” bizonyult számukra, igaz jó néhány megszorítás és automatikus szankció mellett. De összességében működött. Meg tudták tartani a 4D-3D közlekedési képességüket, mely révén korlátlanul tudtak közlekedni és megtartották az információs képességüket is, melyet hamarosan fokoztak azzal, hogy kiépítették az un. Káptalan Ház rendszert amely hamarosan behálózta az - egyebekben folyamatosan táguló – új 3D Univerzumot.

A Terv az volt, hogy a magasabb dimenziókból a határmezsgyés részeken új élettereket hozzanak létre, de az igazi lényeg az a kísérlet volt, miszerint kiderüljön lehetséges-e a 3D világból életképes - legalábbis virtuálisan – 2D irányba terjeszkedni. Erre nézve az volt a feladat, hogy digitalizált, és az szerint paraméterezett 2D életformát hozzanak létre. Ez lényegében egyúttal egy ősi paradoxon, hiszen valamikor ez a folyamat éppen fordítva zajlott le. Mindezeket az újdonsült Mester az eddigi Káptalan Ház Meditációs Termében érzékelte, de egyúttal azt is érzékelte, hogy az egyebekben általa oly nagyon ismert Káptalan Ház is változásokon esett keresztül.

Ugyanakkor a „Történet” folytatódott és teljesen lekötötte a Mester minden érzékelési kapacitását .

Átugorva a „vetített” történet jelentős részét, melyek nagy részét a Mester már saját tapasztalataiból is már részlegesen ismert, eljutott a legutóbbi események sodrába. A kapott feladat egy egyébként nem jelentős Galaxis, még kevésbé jelentős naprendszerének szinte lényegtelen – de értelemmel bíró szerves élet- formával rendelkező – bolygójához kapcsolódott, amely valamely okoknál fogva hirtelen kiemelt figyelmet és jelentős, azonnali beavatkozásra vonatkozó szerepet kapott. Lényegében ezt bízták az újdonsült Mesterre és az alárendelt Bábosokra, egyebekben minden szükséges háttértámogatás mellett ...

A Kezdetek kezdete ...

Valamikor megjelentek az első Bábosok . Az eredetüket még maguk sem tudták (eltekintve az Alkotóktól, akik egyebekben nem keresték az ismertséget és a „reflektor fényt”) viszont életképes formációk voltak. Ehhez társult, hogy kialakult és működő háttértámogatásuk volt (speciális kommunikáció, irányítási struktúra, feladat mátrix, helyváltoztatási képességek, „táplálkozásra” nem volt szükségük, és az un. idő fogalmát sem érzékelték) és gyakorlatilag halhatatlanok voltak. A felépítésük roppant egyszerű és „elnyűhetetlen” elemekből állt, amely ugyanakkor összességében egy hatalmas strukturális hálózatot alkotott amely a struktúra érdembeli megváltozása nélkül tudott határtalan mértékben és paradox módon növekedni és paradox módon csökkenni is. Az első Bábosok alapvetően 0 (semleges) „töltésűek” voltak, de a későbbiekben a struktúra irányított hatásaira szükség (automatikusan) szerint, + illetve, – jelleget és tulajdonságot vettek fel lényegében „ösztonösen”/automatikusan. Ezekre az adott feladatban betöltött szerepük és ahhoz kapcsolódó működésük ellátásához volt szükség.

Maga az „általános eljárás” hasonló séma szerint történt meg az ismétlődések szinte monoton sorozatszerű módján.

A Káptalan Házak sorozata (dimenzió struktúrában lényegében egy adott azonos helyen, de más dimenzióban – hirtelen és egyszerre – behálózták az új, kiterjeszkedő és létrehozandó Univerzumot) indította a dimenzió hasítást és a kiterjeszkedés csökkentett maghasadék (melyben minden szükséges benne foglaltatott) gyorsan elfoglalta az új dimenzió hazáját és gyors terjeszkedésbe kezdett, utolérve a Káptalan Házak 0 időponti hálózati helyeit. A 2. ütemben a Káptalan Házak speciális rendszerei szétszórta az induló élet (szerves és szervetlen) alapfeltételeit. Mindezek gyakorlatilag „kibélelték” az induló Univerzum héjszerkezeteit és együtt tágultak tovább.

Magában az Univerzum anyagmozgásaiban, szerkezetében, a galaxisok, bolygórendszerek kialakulásában a véletlenszerűség volt a főszerep az alkotók soha nem ismételték „kaptafára”.

A Mester Algoritmus kezdetektől működött (abban ritkán történt változtatás) és ott ahol a szükséges peremfeltételek megteremtődtek ott kezdtek kialakulni a különböző életjelek formái.

Ekkor történt meg az első Bábos „kirajzás” és száguldó fürkészként jelentek meg ott ahol várhatóan a Program szerinti feladatok ellátására sor kerülhet.

A feladatok röviden következők szoktak lenni. Ösztönös tudati életforma esetében 0 -ás Bábos „munka”, míg tudatos tudat élet forma esetén + Bábos és – Bábos szimbiózisa. Ösztönös tudati állapotból történő esetleges továbbfejlődés esetén automatikusan létrejön a szimbiózis. Habár a Program nem preferálta, a Bábosok alapvetően a szimbiózis formációt részesítették előnybe és az egyedüli jelenlét büntetés/kirekesztés számba ment, melyből mindenki igyekezett szabadulni.

Amelyik életforma perspektivikusan „röghöz kötöttek” bizonyult, azoknál némi sejt és génmanipulációt követtek el és azokra bízták az adott életforma fennmaradását. A Program ezt alapvetően nem támogatta, de nem is tiltotta. Így az adott esetben az adott Bábos igyekezett is élni ezzel a lehetőséggel.

... és akkor megint megjelent a Mester előtt humanoid kislány és kisfiú amint egy gyönyörű lepke után szaladnak, és közben örömtelien sikongattak és nevetgéltek. És egyre közelebb kerültek a hatalmas szakadékhoz, melyet a lepke csodálata közben észre sem vette. És ott is volt, a lepke szállt tovább ...

És hirtelen mindezek eltűntek és a Mester ismét a Program eseményei között találta magát... Néhány, nem a közvetlen feladathoz tartozó eseménysort átugorva egy kék bolygó képe villant fel, melyet kronologikus háttér információk végeláthatatlan tömege követett. Mint kiderült a kék bolygó már sok előzmény ciklussal rendelkezett (külön „akta” rendszere is volt már) melyek történeti és eseményi síkon gyakorlatilag szinte lefedték egymást. A Mester is többször és több ciklusban is tevékenykedett már ott, és voltak közvetlen memória tárai a kérdésben.

Érdekes módon a kék bolygó és környezete szinte minden ciklusban kísértetiesen hasonló formációban és struktúrában ismétlődtek meg. Az érintett Bábosok között az a mondás járta, hogy ezt a kis rendszert ki kellene vonni a programból, mivel mindig és mindig visszajön, mintha mi sem történt volna. Mivel a Bábosok lényegében halhatatlanok voltak nem foglalkoztak az elmúlás gondolatával és gyakran „incselkedtek” a feladataik során és főképpen azért mert számos esetben gyakorlatilag szinte „szórol-szóra” ugyanazt kellett elvégezniük, befolyásolni, segíteni vagy megakadályozni. A Program „nem szerette” ezeket az egyéni feladat változatokat, de bizonyos korrekciós folyamánként gyakorlatilag „szemet hunyt” felettük, vagy ha nem akkor nagyon erős módosítási korrigálást végeztetett (mindegyikre számtalan példa volt már).

A lényeg az volt, a szerves életforma bizonyos tudati szintjénél a tudatnak úgymond helyet biztosító un. agyban kettő Bábos kapott feladatot illetve delegálást. Feladatuk alapvetően az agyi tevékenység mind mennyiségi mind minőségi szempontból történő fejlesztése, de oly módon, hogy mindezek a tevékenységeikre soha ne derüljön „fény”, beleértve a leendő fejlettebb szinteket is .

Ez azt jelentette, hogy az éppen aktuális fejlettségi és értelmi szinthez mérten arányos tudati inspirációt gyakorolhattak, alapvetően a Tudás Tárral egyeztetett tartalommal és módon.

Mindezek közben jellemzően redundáns események és történések gyakran váltogatták egymást és az éppen „beléjük botló” Bábosok próbálták ezeken módosítani a Programm által is elfogadott módon és feltételekkel.

... közben a gyönyörű lepke messze került már a szakadék szélétől. A kisfiú és a kislány önfeledt kacagásokkal igyekeztek nem lemaradni és próbálták a lepkét finoman megsimogatni, de olyankor az irányt váltott és kecsesen továbbrepült. Közben a szakadék túlsó vége egyre közelebb került ...

Mindezek mellett egy kétségtelenül nagy és jelentős előnyük volt arra nézve, hogy az „alanyaik” képességeik szerint küzdöttek a mind további fennmaradásért, miközben mindez reménytelen volt. A kezdeti tudatlansági szinteket követően mikor is létrehozták a földi idő fogalmát már mérni is tudták ezt a reménytelen túlélési harcot. A Bábosok ezeket az eseményeket érdeklődéssel ritka alkalmakkal pedig „együttérzéssel” (érzelmileg nem voltak jól felszerelve) figyelték.

Kissé lehangoló volt a Bábosok számára, hogy a Program algoritmusa valamint a már sokadszor ismétlődő „eljárás” csak a hosszadalmas „előjáték” után kezdett érdekessé és érdemivé válni.

A végső stádium azaz a teljes kiborgalizáció és 2D binarizálás (a megfelelően fejlett tudat informatikai „leképzése”) folyamatát lezáró első generációs Bábosok „születése” volt a végső és igazi esemény. Ezek „kimentése” után lezárták a „folyamatot” és előkészítés után indult a következő Eljárás. Némi szint vitt a Bábosok életébe (melyre nem is kellett oly sokáig várni) a földiek által generált „mutáció” amely a POLITIKA gyűjtőnéven került előtérbe és szinte azonnal lényegében meghatározó szerepet vívott ki magának (a fűzisébeli végső célhoz igazából erra a „jelenségre semmi szükség nem volt, de minden induló peremfeltétel rendszer módosítás ellenére folyamatosan megjelent és „kikövetelte” magának az elvárt szerepet). Persze így a Bábosok hamar rájöttek és ráéreztek arra a lehetőségre, hogy a Program veszélyeztetése nélkül különböző „játékokat” végezzenek el. Ehhez az is hozzátartozott, hogy a több generációs Bábosok már annyira tudtak a „gazda-tesztel” azonosulni, hogy érzékeltek „ízeket”, „örömekeket”, és egyéb érzékelési dolgokat. Némely Bábosok addig „nyújtózkodtak” (részben esetleges korábbi, de a Központi Tárból egyebekben zárolt előzményeik részleges „kiszabadulása” révén), hogy részleges hatalomvágyat „éreztek” és ráérezve annak ízére, egyéni manipulációkat kezdtek megtenni.

A Bábosok alap feladatait a Program úgy határozta meg, hogy az adott kor fejlettségi szintjéhez igazodóan a humán agyat lehet segíteni, óvni, meghatározott feltételekkel „ötleteket” adni (melyek alapvetően a technikai-műszaki-tudományos-technológiai fejlődési trendekhez adhettek segítséget, ihletet vagy egyszerűen csak segítettek a „felismerésekben”) és a „nappalos”-”éjszakai” üzemmód lehetőségei szerint. Betöltötték egyúttal a mentor, lelkiismeret, lélek, ... stb. szerepét is. Alapszabály volt, hogy az adott Bábosnak semmilyen módon nem volt szabad azonosulnia az irányított tudattal és azt később sem tekinthette sajátjának (Központi Tár). Ugyanakkor néhány – alapvetően többgenerációs – Bábos a Központi Tár néhány szabályzatát megszegve és kihasználva néhány információ tárolási „hézagot” oly módon is átvette az adott humanoid agya-és ezáltal a szervezete felett is az irányítást, hogy néhány fizikális érzékelésben megszerezte a teljes átélés képességét (íz, testiség, fizikai teljesítmények, telepatikus képességekkel történő visszaélés, ... stb.) amellyel alapvetően a saját „örömeikre gazdálkodtak”. A Program egészét érdemben nem befolyásolták illetve veszélyeztették, de alapvetően a Program ezeket igyekezett meggátolni illetve felszámolni).

...

Egyenlőre úgy tűnt a Mester számára, hogy ezekkel kapcsolatosak az új feladatai. De még nem volt egyértelmű és lényegében nem volt meghatározva sem. Tehát várta a továbbiakat ...

... közben a gyönyörű lepke átért a szakadék túlsó végére. A szárnyai egyre nagyobbak lettek és aranyos árnyalatú szárnyain egy-egy szem volt látható. Az egyik aranyszínű volt a másik pedig ezüst. Ahogy a szárnyai mozogtak a „szemei” úgy csukódtak és záródtak és egyúttal kacsingattak a gyermekek felé. Érdekes módon az egyikük szeme ezüst volt míg a másiké arany. Súlytalanul lebegve úsztak a levegőben a lepkét már majdnem utol érve. És akkor hirtelen a lepke eltűnt...

Voltak a Programban olyan biztonsági és eljárási elemek, valamint a Tudás Tárban tárolt információk kezelésére és hozzáférésére vonatkozó szabályok, amelyek azt voltak hivatottak biztosítani hogy minden Bábos (vagy egyéb jogosult Szerzet) csak és kizárólag a számára illetve a feladatai ellátásához szükséges mértékű és meghatározott szintű információhoz és tudáshoz férjen hozzá. Az alapszabály szerint az adott Bábos a „kirajzás” illetve a „visszavonulás” események között történetekről keletkezett összes emléke, esetleges érzelmi töltöttsége, kronológiai jellegű tudása lementésre került és csupán az „alappfelszereltséghez” tartozó állományok maradtak meg illetve lettek továbbra is elérhetőek a számára. Az „alapsomag” egyebekben tartalmazott minden olyan objektív jellegű tudást és hozzáférést amelyek a Program szerinti feladatok ellátásához maradéktalanul elégségesek voltak. Hasonló elvek alapján lettek „felszerelve” az un. végső kiborgalizáció végeredményeként létrejött/született új Bábosok is (melyek sokáig a Bábos társadalom alsó szintjét alkották, egészen addig amíg az új generáció meg nem érkezett. Akkor tudtak feljebb lépni).

Nem volt általánosan ismert sem a számuk sem a bizonyos származásuk/eredetük, de vélelmezetten létezett a Renegátok Rendje amit egyesek a Bábosok Társadalmának „vírusainak” tartottak. Nem tudták őket egyértelműen beazonosítani, mivel normál körülmények között lehetetlen volt megállapítani a „másságukat”. Az érzékelhető tevékenységeik, kommunikációik, és tárhely használatuk mindenben megfelelt a Program előírásainak valamint a Bábos társadalmi státuszuknak. A Bábosok Belső Köre (melynek már a Mester is tagja volt) közbeni észlelések során tapasztalt bizonyos meridiánokban érthetetlen torzulásokat melyeket nem okozhatott más mint némileg szabotázs jellegű és folyamatos tevékenységek. További nehézséget okozott a beazonosításukban, hogy a fő szabály szerint a értelmes tudatba (agyba) delegált Bábosokat nem lehetett visszahívni. Csak a gazda tudatot hordozó szerves testforma fizikai életfunkcióinak megszűnése esetén került sor szabályos és automatikus evakuálásra . Egy további eset volt még az adott Bábos saját döntése alapján mikor úgy ítélte meg, hogy a saját fizikai megmentése érdekében távozik. Jelen szituációban sajnálatos körülmény volt (ami egyebekben igen célszerű és racionális volt), hogy az adott „társ” Bábosok éppen a saját közvetlen biztonságuk érdekében egymástól független hierarchikai pozíciót foglaltak el, azaz vagy önállóan cselekedtek vagy teljes egyet értésben. Direkt és előírt kommunikációs kötelezettségük nem volt egymással kapcsolatban ami az eredeti elgondolás szerint szintén az egyéni biztonságukat volt hivatott biztosítani. Nos úgy nézett ki, hogy most mindezek pont fordítva „sültek” el.

A Bábosok Társadalma (létrejöttük homályba vesző kérdésétől elvonatkoztatva) a folyamatosan „Bábos termelésre” épült. Ennek fő oka az volt, hogy a létező Univerzum egy jelentős részében még nem tudták a kívánt mértékű jelenlétet megvalósítani. Minden és lehetőség szerint legnagyobb számú első generációs Bábosra szükség volt. Az általános népesség növekedés amely szinte minden galaxisban jellemző volt – és alapvetően a bármilyen jellegű tudatos létformára kihangsúlyozva – számos megszorítást is vont maga után. Igen nagy számú ösztönös létformát ítéltek „halálra”, mivel a belőlük „kinyerhető” alsóbb szintű Bábosokra is égetően szükség volt. A szóban forgó Föld nevű bolygón ez különösen látványos volt, több tízezer ösztönös tudatformájú populációt kellett megszüntetni. Igaz, hogy ehhez jelentős „helyi” segítséget is kaptak. Mindezek mellett a végső kiborgalizáció által „kitermelhető” Bábosok „megszületése” még távolról sem volt a közeljövőben esedékes.

Mindezek fényében erős aggodalomra adtak okot azok a helyi események, amelyek révén a Program meridiánjától olyannyira eltértek a trend szerinti események, hogy reálisan kétséges volt sor tud-e egyáltalán kerülni a várva várt első generációs Bábos utánpótlásra.

... közben az este már leszállt és kénytelenek voltak befejezni a reménytelen keresést. A horda két reményteli gyermekkel lett szegényebb. Komoran ülték körbe a barlangjukban lobogó tüzet és elrágcsálták az ő vacsorájukat is. A szülők fájdalmát csak némileg enyhítette, hogy még két gyermekük megmaradt kikre majdan támaszkodni lehet. Nem csökkentette a fájdalmukat, hogy az egyik gyermek nem a sajátjuk volt. Egyszer korábban csak azt vették észre, hogy este ott ült közöttük a tűz mellett. Olyan természetesen viselkedett, mint aki már régi családtag. Valamiért gyorsan eltűnt az idegenszerű érzésük és onnantól egyszerűen csak a sajátjuknak tekintették. Végül is nyugtalanul szenderültek álomba de azzal a biztató tudattal, hogy holnap ismét új nap kezdődik ...

A Mester megfontoltan és aprólékosan kezdte áttanulmányozni a Központi Tár által rendelkezésére bocsájtott hatalmas mennyiségű információt a helyi nyelvjárásban Föld nevű bolygóról. A galaktikus nyilvántartásban - földi értelmezhetőség szerint – egy 1024 karakterből álló kód jelölte a bolygót . Ez tartalmazta a helyzetét, nagyságát valamint a jelentősebb fő paramétereit. A kapott információkból megállapította, hogy a Föld valamiért kiemeltebb figyelmet kapott a korábbiak során is mint az egyébként indokolható lenne. A megismerhető Megaciklusok mindegyikében „megszületett” , azonos illetve hasonlatos élekciklust „futott” a korábbiakhoz (az első Megaciklusról / lényegében a Teremtésről/ semmilyen ismeret nem állt rendelkezésére vagy legalábbis nem volt hozzáférhetősége) viszonyítva .

A Mester átfutotta a bolygó korábbi ciklusainak anyagait és meglepődve tapasztalta, hogy a hozzárendelt un fejlődési ciklus görbe olyan jellegű, melynek nincs felső határértéke. Ez azt jelentette, hogy a bolygó gyakorlatilag „szabad kezet” kapott ahhoz, hogy szinte a végtelenségig fejlődhessen (természetesen csak az adott cikluson belül). A ciklus végét nem befolyásolta az elért fejlettségi színjűk. Az csak egy esetben lett volna másképpen. Ha képesek lennének „átlépni” a végtelent. Nos eddig ez sehol senkinek nem sikerült. Legalábbis egyenlőre nem volt semmi nyoma ilyesminek ...

Látta, hogy a korábbi ciklusok mindegyikében messze el tudták hagyni a közvetlen naprendszerüket, több alkalommal a galaxisukat is. Ez utóbbiak már lényegében megvalósították a Térutazást. Még a Bábosok is csak 2 szinttel magasabb módszert/tudást alkalmaztak ennél (azért megjegyzendő, hogy az a 2 szint különbség szinte megtestesítette a lehetetlent).

Egyéb civilizációkkal 2 alkalommal találkoztak, melyek értelemszerűen hasonló fejlettségi szinten voltak. Egyik találkozás sem volt probléma mentes, de nem volt megállapítható, hogy ki hibájából. Mindkettő eset az adott civilizációk galaxisától távol történt és az érintettek felé csupán annyi információ jutott el, hogy az expedíciójuk eltűnt. Ezek nem voltak túl szerencsés esetek, de végül is megfelelt az egyéb civilizációk eseteinek. Soha nem volt rá példa, hogy két különböző civilizáció békés együttműködést alakított volna ki. Nyilván nem „területi” problémák voltak, mert ha valamiből bőségesen rendelkezésre állt az Univerzumban, az a hely/tér volt. Az értelem adott esetben hatalmas értelmetlenséget képes elkövetni.

...ahol a gyönyörű lepke és a vidám gyermekek hirtelen eltűntek gyors változáson ment keresztül. Mintha egy hatalmas „kapu” záródott volna be, amely egyébként ott sem volt. De bezáródott. Amik pedig az imént ott eltűntek most már kétségtelenül azon Kapu túloldalán voltak ...

A Mester észrevételezte, hogy a korábbi ciklusokban a Föld kiemelkedően jól teljesített a Bábosnak "termelésben" amely hozzájárult ahhoz, hogy működhessen az Univerzum szintű rotációs elv. Ez azt jelentette, hogy az újabb ciklusokban a Bábosok a keletkezési helyüktől eltérő helyeken kapjanak feladatokat.

A különböző tudatokba kihelyezett Bábosok a saját indentitásukat vihették „magukkal” és nem rendelkeztek az adott tudatban – igaz közreműködésükkel – létrejött tudati állományokkal. Azok kizárólag az új (első generációs) Bábosok sajátja volt, attól függetlenül, hogy a Program azokat is „átcsoportosította” a Központi Tárba és csak a feltétlenül szükséges állományokkal rendelkeztek és férhettek hozzá az érintett Bábosok.

Persze mikor ilyen horribilis adat-és információ halmazokat kell egy rendszernek kezelnie még egy olyan hatalmas és tökéletes rendszernek mint a Program adódhatnak apróbb hibái.

Ez azt jelentette, hogy egyes Bábosoknál „maradtak” nem kívánatos „töredékek” melyek önmagukban még nem jelentettek volna különösebb gondot, de általuk az érintett Bábosok egy új „játékszer” ízére éreztek rá. Ez azt jelentette, hogy „saját játékokat” kezdtek végrehajtani. Azzal tisztában voltak, hogy ezek esetleges kiderülése milyen következményekkel jár, ezért teljes titok tartásra rendezkedtek be. Így a Renegátok Rendje egy lényegében ismeretlen organizáció volt, melynek nem volt szervezete, vezetése, kommunikációja azaz fizikailag lényegében nem is létezett.

Nos, ez igen jelentősen megnehezítette a Mester dolgát arra nézve, hogy rájuk találjon és hatástalanítsa őket. Sőt, szinte el lehetetlenítette.

Aprólékosan elemezte a rendelkezésére álló információkból a Föld technikai-technológiai helyzetét és képességeit, erőforrásait, tartalékait, népességét ... stb. Közben látókörébe került egy földi „specialitás” a Politika (amely egyebekben nem volt jellemző az Univerzumra) és elkezdte feltérképezni annak specifikumát és földi jelentőségét.

... a Kapu túloldalán egy ragyogó fényárban fürdő hosszú folyosó nyílt, melybe a gyönyörű lepke berepült és gyönyörű, színpompás lebegő gömbbé változott. Lassan lebegve ment tovább a folyosón és a gyermekek kissé megbabonázva de félelem nélkül követték ...

A Mester kereste az esetleges érzékelhető és feladatához felhasználható anomáliákat. Egyúttal áttekintette a bolygó élővilágának főbb adatait. Földi értelmezésben cca. 8 milliárd tudatos és több több ezer milliárd ösztönös életformát talált nem is szólva a még alacsonyabb szintű életformákról. Ezek közül az un virusok kérdésére figyelt fel amely szintén nem Univerzum specifikus képződmény, de egyes elemzési mutatók szerint szerepet játszik bizonyos anomáliák kialakulásában. Ezt a kérdést egyenlőre félretette és azon kezdett gondolkodni, hogy a potenciálisan szóba jöhető cca. 8 milliárd (ráadásul duplán) „jelöltet” miként tudja kezelhető számú esetre redukálni. Nem tűnt egyszerűnek . Sőt szinte megoldhatatlannak látszott. Sokáig elmélyülten gondolkodott, sorra vette a szóba jöhető lehetőségeket és végtelenül lassan de elkezdett körvonalazódni némi kezdetleges terv...

Mindezek és következményei, kiderülhetnek majd a „Bábosok Tikos Küldetésében”(vagy nem).

Kecskemét, 2022.02.05.

Vajai László